

Розділ 1

Рано-вранці в п'ятницю Рой Ресслер їде на своєму великому тракторі по гравійній дорозі, що межує з його полями, думаючи про майбутнє весілля дочки. Він уявляє, якою прекрасною нареченою буде Еллен. Наближається кінець жовтня — повітря свіже, дерева рясніють барвами, а ранкова роса виблискує на землі. У світі все добре.

Він кидає погляд на темні тіні, що кружляють на тлі яскраво-блакитного неба попереду нього, праворуч, над одним із його полів. Вони на мить привертають його увагу тим, як плавно літають, використовуючи повітряні потоки. Грифи-стерв'ятники. Їх більше за пів дюжини. Мабуть, вони щось знайшли. Він продовжує їхати дорогою. Його пес — суміш вівчарки, чорного лабрадора і, можливо, ще когось — біжить поруч, тримаючись подалі від трактора. Він зупиняється, нюхає повітря.

Птахи збираються над одним з його полів, що розташоване трохи далі по дорозі, попереду нього. Під'їхавши ближче, він мимоволі починає спостерігати за ними. Нарешті наближається до відкритих воріт поля, над яким кружляють грифи. Мабуть, там щось велике, можливо, олень. Вони зжеруть його дочиста, нічого не залишиться. Природа робить свою справу. Але

щось змушує його зупинитися. Він на хвилину вимикає трактор на узбіччі дороги й оглядає поле. Тоді помічає, що деякі птахи вже на землі — три чи чотири — стрибають і сваряться через щось. Якась туша. Звідси він не бачить, що це, але помічає щось світлого кольору.

Його пес дивиться на нього запитливо. Рой знову запускає трактор і їде через відкрите сіножаття, щоб придивитися ближче. Грифи не відлітають, коли він наближається; вони захищають свою поживу. Він знає, що птахи не нападуть, оскільки вони не хижаки й харчуються тільки мертвими тваринами. Тепер він зацікавився і продовжує їхати до них, сподіваючись, що вони розлетяться. Вони великі й потворні, як гріх. Чорно-коричневе пір'я і безволосі, червонуваті голови — вони такі, бо харчуються падлом, занурюючи голову в мертве гниле м'ясо. Це їхня робота — бути прибиральною бригадою. Не все в природі прекрасне, Рой це добре знає, але кожна її частина має своє призначення.

Рослинність на полі затуляє те, на чому вони сидять. Птахи кричать, розправляють крила і здаються ще більшими, коли він наближається; один раптом злітає з гучним маханням крил, але двоє залишаються. Один із них злісно дивиться на нього, із закривавленим дзьобом, а інший зайнятий їжею, опустивши голову, він розриває м'ясо. Пес тулиться ближче до трактора.

Коли Рой під'їжджає до них на відстань тридцяти ярдів, останні два швидко летять геть, голосно б'ючи

крилами. Він усе ще не може розгледіти, чим вони харчувалися. Продовжує наближатися, трактор двиготить по полю, а його тіло звично рухається разом із ним. Він сидить високо і тепер бачить. Вимикає двигун, і настає раптова тиша. Вона підкреслює його шок. Це, зрештою, не олень.

Це дівчина. Вона гола й лежить на спині. Птахи розірвали їй живіт. Навіть попри те, що стерв'ятники вирвали їй очі, він думає, що впізнав її. Його нудить, і він відвертає голову.

Рой порпається в кишені свого комбінезона. Його руки тремтять, і він ледь не впускає телефон, коли дістає його. Він добровільний пожежник і бачив багато жахливих речей, але такого — ще ніколи.

І тоді він залишається там, на своєму тракторі, охороняючи її, захищаючи від цих клятих птахів, лається, горлає і махає руками, коли вони пікірують і ширяють над головою, доки не приїжджає допомога.

Паула Акоста чує, як дзвонить будильник, і підводиться з ліжка. Зараз 7:30 ранку п'ятниці. Її чоловік Мартін прокинувся раніше за неї — він рання пташка. Мартін викладає в Дартмутському коледжі в Ганновері, штат Нью-Гемпшир, що майже у двадцяти хвилинах їзди на машині. А їй потрібно менш як п'ять хвилин, щоб дістатися до середньої школи Фейргіл्ला, де вона працює вчителькою англійської мови.

Вона ладна заприсягтися, що з кожним роком викладати стає все важче. Ковід, здається, все погіршив, особливо для дев'ятикласників. Рівень умінь

дітей сильно знизився, а залежність від екранів і технологій стала ще більшою. Їхні соціальні навички, здається, ще менш розвинені, ніж до пандемії, а здатність зосередитися становить лише частину від того, що було раніше. Чи, може, це тільки її враження? Вона не думає, що це так — усі вчителі це бачать. Іноді вона замислюється, чи не могла би вона зайнятися чимось іншим.

Її дочка Тейлор одна з тих дев'ятикласниць. Паула знає, що дітям важко відвідувати ту саму школу, де викладають їхні батьки. Вона підозрює, що Тейлор іноді соромно, хоча та ніколи цього не визнає. Вона, мабуть, чує, що діти говорять про Паулу — про всіх учителів — за їхніми спинами. У цьому проблема життя в маленькій громаді: її дочка не має можливості відвідувати іншу середню школу. Всі діти з сільської місцевості доїжджають автобусом до середньої школи Фейргілла. Принаймні вона не є директором — у нього троє дітей навчаються в цій середній школі, і вона знає, що їм нелегко. Вони поводяться так, щоб їх не вважали за святош або за таких, що користуються особливим ставленням. Усі троє бунтівники, а дівчинка найгірша. Вона справді співчуває директорові Келлі.

Паула заходить на кухню. Дочка сидить за столом, їсть пластівці, опустивши голову, і гортає телефон. Роздратування, коли вона бачить, як Тейлор не відриває очей від телефона, завжди супроводжується тривогою. Їй не подобається, що дочка проводить стільки часу в соціальних мережах. Вони намагалися

встановити якісь обмеження, але мусили бути обережними. Паула багато читала, та й бачить це на власні очі — як соціальні мережі впливають на дітей. Як вони руйнують їхню самооцінку нереалістичними порівняннями. Як спотворюють їхнє мислення, їхні очікування, їхні пріоритети. Вона ввела тему про медіа у свої заняття з англійської мови, щоби боротися з цим, але відчуває, що занадто пізно закриває скриньку Пандори. Усі негаразди світу вже вийшли назовні, і вони можуть їх побачити та взяти в них участь одним дотиком пальця. Навіть тут, у їхньому тихому, дружньому містечку в сільській місцевості Вермонту. Це одна з причин, чому деякі діти, здається, її не люблять — вона каже їм відкласти свої гаджети, читати книжки, спілкуватися між собою, а вони не хочуть цього слухати. Крім того, вона сувора оцінювачка й очікує, що вони справді працюватимуть. Вона все ще має свої стандарти.

Вона нахилиється і цілує доньку в гладеньке каштанове волосся, намагаючись поглянути на екран її телефона, але Тейлор одразу ж прикриває його рукою. Паула відвертається і йде до кави, яку приготував і залишив для неї в теплі чоловік.

— Ти попрощалася з татом? — запитує вона.

— Так.

— Ти сьогодні після школи що-небудь плануєш?

Паула намагається говорити невимушено. Вона не хоче бути надокучливою — її дочка перебуває в чутливому віці, — але турбується, що Тейлор цього року не дуже легко пристосовується. Звичайно, у неї все

ще є друзі з початкової школи — вони перейшли з нею в ту саму середню школу¹. Але для всіх них це новий початок, і все виглядає інакше.

Цього року в Паулі є один особливо недисциплінований дев'ятий клас — Тейлор серед них немає, адміністрація все розуміє, — але здебільшого вона працює зі старшими класами, готуючи їх до коледжу.

Проте вона знає, як розмовляють діти між собою.

— Ні, — бурмоче дочка.

— Може, тобі варто вступити до якогось клубу? — лагідно пропонує мати.

І не отримує відповіді.

Розділ 2

Рой не залишив свого поста. Вони приїздять швидко. Він бачить, як поліцейний автомобіль мчить по гравійній дорозі, й енергійно махає рукою з трактора. Автомобіль зупиняється на узбіччі дороги. Двоє чоловіків у формі виходять і швидко йдуть полем до нього. Він зателефонував начальникові поліції у Фейр-гіллі, Майкові Голлу. Його супроводжує офіцер Кріс Шеферд. Разом вони становлять весь поліцейний персонал міста. Рой спостерігає, як вони наближаються. Коли вони вже близько, пес починає бігти до офіцерів, але господар кличе його назад і змушує сісти. Вони зупиняються поруч із великим трактором.

Голл поглядає на нього й каже: «Рой», а потім він і його офіцер підходять ближче до мертвої дівчини. Двоє чоловіків зупиняються і стоять за кілька метрів від тіла, дивляться на нього, глибоко замислившись. Рой спускається з трактора і приєднується до них.

— Господи Ісусе, — каже Голл, проводячи рукою по нижній частині обличчя.

Шеферд мовчить, тільки дивиться. Рой кидає на нього погляд і думає, що того, мабуть, зараз знудить.

Голл зауважує:

— Це дочка Бруєр.

¹ Шкільне навчання в США триває 12 років і поділяється на три етапи: початкова школа (Elementary School, 1—5 клас), середня школа (Middle School, 6—8 клас) та старша школа (High School, 9—12 клас), що готує до вступу в коледж чи університет. — Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інакше.